

har jeg en Tavshedspligt, men Ministeriet vil afgive en officiel Erklæring. Hvis jeg havde sagt dette, maatte Journalisten have været Idiot — men han var slet ikke Idiot — hvis han ikke deraf havde forstaaet, at der var Forhandlinger i Gang. Den Anvisning kunde jeg altsaa ikke følge den Gang, ikke alene af den Grund, at jeg den Gang ikke havde faaet den, men fordi det vilde være det samme som at røbe Hemmeligheden, som det ærede Medlem selv mener burde bevarer. Det ærede Medlem sagde, at der var ikke forelagt ham et saadant Spørgsmaal, thi han var paa Rejse. Det er rigtigt, men det samme Spørgsmaal blev forelagt hans Værkfælle, Landstingsmand Piper, den anden besøgende ved det Møde, som fandt Sted hos Udenrigsministeren. „Nationaltidende“ — thi det er jo dette Blad, der er Tale om — spurgte, om han kendte noget til disse Forhandlinger, og dertil svarede ifølge „Nationaltidende“ Landstingsmand Piper: En saadan Sag er ikke forhandlet i Finansudvalget. Det er naturligvis en Maade, hvorpaa man kan komme udenom Spørgsmaalet, især naar det paagældende Blad er meget venligt sindet overfor den, der spørges. Hvis jeg havde svaret Journalisten: En saadan Sag er ikke forhandlet i Finansudvalget, og Journalisten havde taget det for gode Varer, vilde jeg mene, at jeg var kommet let derfra, men det er ikke enhver, der i denne Sag er saa heldigt stillet som Landstingsmand Piper. Han kunde altsaa med en saadan Vending klare sig overfor Samvittighed, Tillid, Samfundspligt, Statspligt og alt det andet, som det ærede Medlem her har kørt op med, og som jeg ikke tillægger den allermindste Værdi i hans Mund.

**Udenrigsministeren (Scavenius):** Jeg er blevet opmærksom paa, at jeg, hvad jeg beklager, har undladt at svare paa en Forespørgsel, som allerede i Gaar blev rettet til mig fra det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen). Det drejer sig om Muligheden af at faa afholdt en Afstemning blandt Befolkningen paa de vestindiske Øer, inden Traktaten gennemføres. Dette Ønske har jeg under Forhandlingerne fremført overfor den amerikanske Regering, men den har indtaget en afvisende Holdning, har foreløbig givet Afslag derpaa. Jeg vil imidlertid sige, at hvis der skulde vise sig at være et overordentlig stærkt Ønske om, at en saadan Afstemning skulde sættes i Værk, skulde jeg for mit Vedkommende være

meget villig til at forelægge dette Ønske for de Forenede Staters Regering, men jeg maa ganske vist, efter hvad der hidtil er foregaaet, mene, at jeg ikke kan nære stærkt Haab om at gennemføre et saadant Ønske.

**Formanden:** Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

**Borgbjerg:** Den højtaerede Udenrigsminister nævnede før, at amerikanske Dementier er fremkommet, men der er aldeles ikke taget noget Hensyn hertil i den moralske Storm, der har rejst sig. Jeg vil oplyse ærede Medlemmer om, at der fra den amerikanske Gesandt i København er fremkommet et ganske kategorisk Dementi, det fremkom netop samme Dag som Finansministerens. Det var det samme Blad, „Nationaltidende“, der først gik til Finansministeren og derefter til den amerikanske Gesandt, Dr. Maurice Egan, hos hvem det fik følgende Svar, som findes i „Nationaltidende“ for 17. Juli: „Der har ikke fra den danske Regerings eller Finansminister Brandes' Side hverken officielt eller underhaanden været rettet nogen Henvendelse til mig angaaende Dansk Vestindiens Salg til de Forenede Stater, siden denne Sag forhandlede i 1902. Personligt har jeg imidlertid vedblivende beskæftiget mig med Interesse med dette Spørgsmaal, og skulde der fra Regeringens Side blive givet mig Anledning dertil, og jeg følte, at der ikke fra Befolkningens Side rejste sig afgørende nationale Betæneligheder, vilde jeg med Glæde tage Sagen op. Og skønt de dansk vestindiske Øer ikke nu er af samme Værdi for de Forenede Stater som i 1902, føler jeg mig dog overbevist om, at jeg med min Regerings Tilslutning vilde være i Stand til at fremsætte et meget generøst Tilbud. Men om noget Initiativ fra min Side kan der, som De vil forstaa, ikke blive Tale, da det var Danmark, der sidst forkastede Salgsoverenskomsten.“ Det er den amerikanske Gesandts Svar, hvorpaa „Nationaltidende“ tilføjer: „Fastholder „København“ herefter fremdeles, at Salgsrygterne er paalidelige?“

Medens jeg har Ordet, ønsker jeg at rette en Forespørgsel til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), som var saa højt oppe i moralsk Henseende, idet han talte om den moralske Støbning, hvoraf den Mand skulde være, som lod sig kalde af Kongen og med Folkets Tillid til at